

profit și suma de [] ei taxă pe valoarea adăugată. Cu cheltuieli de judecată, constând în taxă judiciară de timbru, onorariu avocat, onorariu expert.

Prin Sentința civilă nr. 587 din data de 22.04.2019 pronunțată în dosar nr. 7569/30/2017, Tribunalul Timiș a respins ca neîntemeiată acțiunea formulată de reclamanta S.R.L. în contradictoriu cu pârâtele Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara și Administrația Județeană a Finanțelor Publice Arad.

Împotriva acestei hotărâri a declarat recurs recurenta-reclamantă

S.R.L., solicitând admiterea recursului formulat și, pe cale de consecință, casarea sentinței, care face obiectul prezentului recurs, rejudecarea litigiului în fond și admiterea cererii de chemare în judecată astfel cum a fost aceasta modificată, respectiv:

- în principal:

- anularea Deciziei nr. [] emisă de intimata Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara (prin Serviciul soluționare contestații), și pe cale de consecință

- anularea Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale principale aferente diferențelor bazelor de impozitare stabilite în cadrul inspecției fiscale la persoane juridice nr. [] emisă de Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara, Administrația Județeană a Finanțelor Publice Arad - Activitatea de Inspecție Fiscală Persoane Juridice, în data de [] ca fiind nelegală.

- în subsidiar,

- anularea Deciziei nr. [] emisă de intimata Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara (prin Serviciul soluționare contestații) și, pe cale de consecință:

- obligarea intimatei la soluționarea contestației formulată împotriva Deciziei de impunere [] emisă de Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara, Administrația Județeană a Finanțelor Publice Arad - Activitatea de Inspecție Fiscală Persoane Juridice, în data de []

- anularea Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale principale aferente diferențelor bazelor de impozitare stabilite în cadrul inspecției fiscale la persoane juridice Nr. [] emisă de Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara, Administrația Județeană a Finanțelor Publice Arad - Activitatea de Inspecție Fiscală Persoane Juridice, în data de [], ca fiind nelegală, pentru sumele [] lei cu titlu de impozit pe profit și sumă de [] lei taxă pe valoarea adăugată.

În motivarea arată că, prima instanță în mod eronat a menținut suspendarea pentru suma de [] lei, din care impozit pe profit în sumă de [] lei și taxă pe valoare adăugată în sumă de [] lei.

Suspendarea soluționării contestației cu privire la suma de [] lei, este neîntemeiată.

În conformitate cu prevederile art. 277 Cod de procedură fiscală suspendarea este o opțiune pentru organul administrativ, ea trebuie să fie motivată și trebuie ca soluția din penal să fie decisivă în ce privește rezolvarea procedurii administrative.

Recurenta apreciază că, în acest caz suspendarea nu este motivată. Decizia de soluționare a contestației face trimitere la o serie de chestiuni general valabile, arată că există o plângere penală însă omite să motiveze în concret care ar fi înrăurirea hotărâtoare a infracțiunilor reclamate asupra concluziilor inspecției fiscale și implicit asupra procedurii administrative.

Prima instanță în mod eronat a reținut că măsura suspendării este motivată. Instanța de fond a reținut că măsura trebuie menținută strict raportat la existența unei plângeri penale.

Prima instanță a reținut că organele fiscale nu au recunoscut realitatea unor operațiuni comerciale și, în consecință, au sesizat organele de cercetare.

Prin contestația formulată și documentele anexate acesteia a arătat că organul de inspecție fiscală în mod nefondat a calificat serviciile ca fiind „fictive”.

Sușinerile organului de inspecție fiscală sunt în contradicție cu normele legale în vigoare precum și cu documentele contabile, prezentate în faza de control. Organul de

inspecție fiscală a plecat de la premisa că deoarece furnizorul de servicii (

SRL), care a făcut obiectul unei inspecții fiscale prin care s-a stabilit că a achiziționat servicii fictive de la diverse societăți, cu scopul de a diminua obligațiile fiscale, și serviciile primite de la acest furnizor sunt fictive. Pornind de la această supoziție, organul de inspecție fiscală a refuzat să verifice efectiv documentele aferente operațiunilor în cauză dar le-a catalogat ca fiind „fictive”. Intimata de ordin 1 a omis la rândul ei să analizeze documentele relevante și, în mod nefondat, a decis suspendarea soluționării contestației.

Prin acțiunea formulată a arătat netemeinicia și nelegalitatea deciziilor contestate și a depus la dosar documente contabile care probează susținerile. Mai mult, în cauză a fost administrată proba cu expertiza fiscal contabilă iar raportul de expertiză întocmit în cauză confirmă nelegalitatea deciziilor intimatelor.

Conform art. 21, alin. 4, lit. f din Legea 571/2003, „cheltuielile înregistrate în contabilitate, care nu au la bază un document justificativ, potrivit legii, prin care să se facă dovada efectuării operațiunii sau intrării în gestiune, după caz, potrivit normelor.” Or, societatea noastră, pentru fiecare operațiune înregistrată în contabilitate a prezentat documentele care justifică înregistrarea.

Din cuprinsul raportului de expertiză întocmit în cauză, împreună cu anexele acestuia, rezultă fără dubiu că, pentru cheltuielile cu servicii de manoperă asamblare componente în sumă de 1 lei, cheltuielile cu servicii punere la dispoziție personal în sumă de 5 lei și cheltuielile cu servicii de amenajare și construcții la imobile în sumă de 1 lei, societatea a prezentat documente justificative, întocmite în conformitate cu prevederile legale.

Din cuprinsul expertizei rezultă că documentele prezentate de societate îndeplinesc atât condițiile legale prevăzute de Legea contabilității nr. 82/1991 cât și cele prevăzute în mod imperativ de Codul fiscal.

Experții au identificat și centralizat toate facturile aferente acestor cheltuieli și au constatat că acestea „există în formă fizică, au toate datele obligatorii și sunt decontate de partenerul care le emite.”

Aceste constatări și concluzii ale expertizei judiciare probează faptul că în mod neîntemeiat organul fiscal a calificat serviciile în cauză ca fiind „fictive”.

Mai mult, expertiza a identificat și „veniturile obținute de către societatea Laguna Light Industries SRL ca urmare a angajării cheltuielilor cu manopera și cu personalul pus la dispoziția societății de către furnizorul SRL, astfel că cheltuielile angajate au fost efectuate în scopul obținerii de venituri și ca urmare aceste cheltuieli sunt deductibile, conform prevederilor art. 19 alin. (1) din Legea 571/2003.”

De asemenea, în baza documentelor prezentate și prevederile legale în vigoare (art. 155 din Legea 571/2003, privind Codul Fiscal, cu modificările și completările ulterioare, coroborat cu prevederile art. 146 alin. 1 lit. (a) din Legea 571/2003, privind Codul Fiscal, cu modificările și completările ulterioare), „expertiza consideră că TVA aferentă achizițiilor efectuate de către reclamantă de la societatea SRL, este deductibilă.”

Cu privire la taxa pe valoare adăugată, expertiza judiciară face trimitere și la jurisprudența CJUE, care în mod constant a recunoscut dreptul persoanelor impozabile de a deduce TVA datorat sau achitat pentru bunurile achiziționate și serviciile primite anterior. Curtea a statuat în mod repetat că dreptul de deducere, în principiu, nu poate fi limitat. De asemenea, „regimul deducerilor urmărește să degreveze în întregime întreprinzătorul de sarcina TVA-ului datorat sau achitat în cadrul tuturor activităților economice pe care le desfășoară. Sistemul comun al TVA-ului garantează, în consecință, neutralitatea perfectă a impozitării tuturor activităților economice, indiferent de scopurile sau de rezultatele acestor activități, cu condiția ca activitățile menționate să fie, în principiu, ele însele supuse TVA-ului.”

Astfel, principiul este dreptul de deducere al TVA - ului. Hotărârile Curții Europene de Justiție în mod constant au stabilit că poate fi refuzat dreptul de deducere al contribuabilului doar dacă acesta știa sau ar fi trebuit să știe în raport cu factorii obiectivi că

prin achizițiile realizate a participat la o operațiune legată de fraudarea TVA. Textele Hotărârilor CEJ, atunci când fac vorbire despre refuzarea dreptului de deducere, în mod imperativ impun autorității fiscale să stabilească corespunzător cerințelor legale elementele obiective care permit să concluzioneze că persoana impozabilă știa sau ar fi trebuit să știe că participă la o operațiune de fraudă.

Or, în cazul de față, nu a fost identificat nici un element obiectiv care să conducă la concluzia că prin achizițiile de la societățile respective societatea noastră știa sau ar fi trebuit să știe că a participat la o operațiune de fraudă.

Apreciază recurenta că, documentele analizate probează faptul că s-au achiziționat bunuri și au fost prestate servicii, care au fost înregistrate în contabilitatea societății, în conformitate cu prevederile legale în vigoare, pentru care taxa pe valoare adăugată este deductibilă.

Având în vedere prevederile legale incidente în speță și documentele analizate, experții au concluzionat că cheltuielile cu servicii de manoperă asamblare componente în sumă de lei, cheltuielile cu servicii punere la dispoziție personal în sumă de lei și cheltuielile cu servicii de amenajare și construcții la imobile în sumă de lei, sunt deductibile, atât din punct de vedere a impozitului pe profit cât și din punct de vedere al taxei pe valoare adăugată.

În concluzie, consideră că toate argumentele prezentate de intimat sunt nefondate. În schimb, toate probele administrate în cauză conduc la concluzia că în mod legal s-au înregistrat aceste cheltuieli în contabilitatea societății și aceste cheltuieli sunt deductibile din punct de vedere fiscal.

Din probele administrate în cauză rezultă faptul că suspiciunea organului fiscal asupra unor operațiuni comerciale este nefondată. Mai mult, probele administrate în cauză permit analizarea pe fond a acestor operațiuni, mai exact dacă acestea sunt deductibile din punct de vedere fiscal, atât cu privire la impozitul pe profit cât și cu privire la taxa pe valoare adăugată.

În aceste condiții, consideră că menținerea măsurii suspendării este neîntemeiată, deoarece cu probele administrate în dosarul de fond, prima instanță avea posibilitatea să se pronunțe cu privire la suma de lei, din care impozit pe profit în sumă de lei și taxă pe valoare adăugată în sumă de lei.

Mai mult, din probele administrate în cauză, rezultă fără dubiu că sumele indicate anterior au fost în mod nelegal impuse și se impune anularea deciziei de impunere contestate, cu privire la acestea.

De asemenea, consideră relevant și faptul că este vorba de o decizie de impunere din anul 2016 și, în consecință, sume semnificative impuse de la acea dată, pe care nu are posibilitatea să le conteste efectiv.

Prima instanță în mod eronat a reținut că suma de lei cu titlu de impozit pe profit, a fost impusă în mod întemeiat.

Societatea a înregistrat minus de inventar în anii 2011 - 2015, în cuantum de lei, sumă pe care a considerat-o deductibilă. Organul de inspecție fiscală în mod eronat a apreciat că această suma nu reprezintă cheltuială deductibilă și a adăugat suma la baza impozabilă.

Conform prevederilor legale în vigoare în perioada 2011 - 2015, sunt considerate cheltuieli nedeductibile „cheltuielile privind bunurile de natura stocurilor sau a activelor corporale constatate lipsă din gestiune ori degradate, neimputabile, pentru care nu au fost încheiate contracte de asigurare (art. 21, alin.4 din Lg. 571/2003).”

Societatea a încheiat Polițe de asigurare pentru bunurile societății, pe la care le-a prezentat intimatelor și le-a depus și în probațiune. Având în vedere faptul că pentru aceste bunuri minus din inventar, societatea a deținut contracte de asigurare, în conformitate cu prevederile art.21, alin. 4) din Lg.571/2003, bunurile de natura stocurilor constatate lipsă din gestiune sunt deductibile fiscal.

În aceste condiții, adăugarea la baza impozabilă a sumei de lei, cu titlu de minus de inventar, este nelegală.

Prima instanță în mod eronat a reținut că suma de lei cu titlu de taxă pe valoarea adăugată, a fost impusă în mod întemeiat.

Recurenta reiterează cele arătate prin acțiune în sensul că a vândut unui partener extern un utilaj, fapt pentru care a întocmit factura nr. calificând această operațiune drept o livrare intracomunitară scutită de TVA, în conformitate cu prevederile art. 143, art. 2, lit. a) din Codul fiscal. Menționează că la data efectuării livrării a verificat dacă partenerul are un cod valid de TVA și a raportat această operațiune scutită de TVA, deoarece la data respectivă informațiile au relevat acest lucru.

În cadrul controlului, organele fiscale au furnizat informații cu privire la istoricul fiscal al partenerului din care ar rezulta că acesta nu mai deține un cod valid de TVA la data tranzacției.

La data facturării, partenerul extern avea un cod valid de TVA, fapt ce rezultă din Declarația recapitulativă (D390) depusă la organele fiscale, care nu a conținut erori. Societatea reclamantă nu a primit nicio notificare de la organele fiscale care să certifice că respectivul cod de TVA nu ar fi fost valid la data tranzacției.

Conform Ordinului ANAF nr. 76/2010 cu modificările și completările ulterioare, organul fiscal competent verifică „integralitatea codurilor de înregistrare în scopuri de TVA ale operatorilor străini înscriși în declarația recapitulativă” și emite notificări către contribuabili în cazul în care D 390 conține erori, recurenta neprimind nici o notificare în acest sens, iar pe cale de consecință rezultă că declarația nu a conținut erori și codul partenerului a fost valid.

Având în vedere faptul că la data livrării intracomunitare, societatea I Italia avea cod valid de TVA, intimata de ordin 2a impus în mod neîntemeiat această sumă iar intimata de ordin 1 în mod nelegal a respins contestația cu privire la acest aspect.

Mai mult, arată recurenta că susținerile sale au fost confirmate de raportul de expertiză întocmit în cauză. În cuprinsul raportului de expertiză, expertul judiciar a făcut trimitere la jurisprudența Curții Europene de Justiție, în special Hotărârea Curții din 6 septembrie 2012, prin care s-au analizat tocmai cazuri în care, autoritățile italiene au radiat cu efect retroactiv numărul de identificare în scopuri TVA, iar Curtea a concluzionat că obligația de a dispune de un număr de identificare în scopuri de TVA nu este una din condițiile materiale ale unei livrări intracomunitare.

În drept, invocă art. 20 din Legea nr. 554/2004 și textele legale indicate în cuprinsul prezentului recurs.

Cererea de recurs s-a timbrat cu suma de 100 lei taxă judiciară de timbru.

Intimata-pârâtă DIRECȚIA GENERALĂ REGIONALĂ A FINANTELOR PUBLICE TIMIȘOARA a formulat întâmpinare, solicitând menținerea dispozițiilor hotărârii recurate, cu consecința menținerii Deciziei nr. emisă de Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara, cât și a Deciziei nr. I privind obligațiile fiscale principale aferente diferențelor bazelor de impozitare stabilite în cadrul inspecției fiscale la persoane juridice, emisă de pârâta Administrația Județeană a Finanțelor Publice Arad.

În motivare arată că, reclamanta recurentă nu motivează recursul formulat, nici în fapt și nici în drept, de asemenea, nu aduce nicio critică hotărârii atacate, rezumându-se la a reitera motivele de fond invocate în acțiunea introductivă.

Văzând recursul așa cum este formulat, având în vedere dispozițiile art. 489 Cod procedură civilă, pe cale de excepție, invocă nulitatea recursului.

În susținerea excepției nulității recursului intimata arată că recursul formulat nu este motivat. Mai mult, așa zisele critici invocate în recurs nu se cadrează la motivele de casare strict și limitat prevăzute de art. 488 alin. 1 pct. 1-8 Cod procedură civilă și ușor se poate observa că reclamanta recurentă nu aduce nicio critică de nelegalitate a hotărârii atacate.

Apreciază că, în considerarea caracterului extraordinar al acestei căi de atac, recursul este caracterizat printr-un regim procesual restrictiv care nu declanșează o nouă judecată pe fond, iar motivele pentru care poate fi declarat privesc exclusiv legalitatea hotărârii și sunt strict și limitativ prevăzute, astfel că pentru aceste considerente, se impune anularea recursului.

Un alt argument, susținut cu practică judiciară, și care duce în mod evident la soluția de constatare a nulității recursului, argument susținut tot în sublinierea caracterului extraordinar și restrictiv al recursului este acela că, „partea nu are deschisă calea de atac a recursului pentru orice fel de nemulțumiri, ci numai pentru îndreptarea unor eventuale erori pe care instanța de fond le-a săvârșit cu ocazia judecării și care se încadrează în unul dintre motivele de casare reglementate de art. 488 alin. 1 pct. 1-8 Cod Procedură Civilă”. (Decizia civilă nr. _____ pronunțată de Curtea de Apel Timișoara în dosar nr. _____

- practică judiciară).

Tot ca practică judiciară de natură recentă, invocă și Decizia civilă nr. 6941/05.09.2019 pronunțată de Curtea de Apel Timișoara în dosar nr. 5888/30/2017.

Așadar, având în vedere starea de fapt arătată, solicită instanței să constate că recursul formulat de reclamantă nu este motivat (nici măcar în drept) și drept consecință, pe cale de excepție, să anuleze recursul formulat.

În subsidiar și pe fond intimata apreciază hotărârea atacată ca fiind temeinică și legală.

Așa cum corect a reținut și instanța de fond, raportat la argumentele prezentate prin acțiune și apărările formulate, actele administrative fiscale emise de organul fiscal sunt temeinice și legale.

Recurenta prin recursul formulat nu aduce nicio critică hotărârii atacate, rezumându-se la a reitera motivele invocate în acțiunea introductivă și mai mult, sa invoce doar argumente conținute de expertiza efectuată în cauza în condițiile în care prima instanță în mod just a observat că argumentul expertului cu privire la „lipsa din gestiune a mărfurilor care au făcut obiectul unui contract de asigurare, nu este suficient ci este necesar ca motivul lipsei acestora din gestiune, respectiv al degradării acestora, să intre în sfera riscurilor asigurate”, pentru a fi aplicabile dispozițiile art. 21 alin. 4 litera c din Codul fiscal, așa cum îl interpretează reclamanta și expertul.

În aceste condiții, intimata reiterează apărările relevate și în fața primei instanțe, precum și obiecțiunile formulate, apreciind recursul formulat ca fiind neîntemeiat.

Mai învederează intimata, faptul că așa zisele „motive de recurs”, sunt de fapt reiterări ale criticilor formulate în fața primei instanțe, nefiind nici măcar invocate chestiuni care pot face obiectul unei analize în recurs, argumentele petentei recurente nu sunt de natură să modifice și să înlăture constatările organelor de inspecție fiscală, ale concluziilor organului de soluționare a contestației administrative prealabile și mai ales ale motivațiilor soluției primei instanțe.

Pentru considerentele subliniate în conținutul deciziei de soluționare a contestației, a întâmpinării depuse la prima instanță și a obiecțiunilor formulate, apreciază că pe deplin justificat prima instanța a decis menținerea actelor administrative fiscale ca fiind temeinice și legale.

În drept, invocă art. 489 Cod procedură civilă, art. 488 alin. 1 pct. 1-8 Cod procedură civilă, art. 205-208 Cod procedură civilă.

Intimata-pârâtă DIRECȚIA GENERALĂ REGIONALĂ A FINANTELOR PUBLICE TIMIȘOARA - ADMINISTRAȚIA JUDEȚEANĂ A FINANTELOR PUBLICE ARAD a formulat întâmpinare, solicitând a solicitat respingerea recursului, menținerea Sentinței civile nr. 587/22.04.2019, având drept consecință respingerea acțiunii formulate ca netemeinică.

În considerente a arătat că în mod legal și corect a apreciat prima instanță ca fiind neîntemeiată acțiunea formulată de reclamant prin care se solicită anularea Deciziei nr.246/22.02.2017 privind soluționarea contestației emisă de Direcția Generală Regională a

Finanțelor Publice Timișoara - Serviciul Soluționare Contestații și pe cale de consecință anularea deciziei de impunere privind obligațiile fiscale principale aferente diferențelor bazelor de impozitare stabilite în cadrul inspecției fiscale la persoană juridică nr. _____

din _____ emisă de Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara, Administrația Județeană a Finanțelor Publice a Județului Arad-Activitatea de Inspecție Fiscală Persoane Juridice exonerarea de la plata obligațiilor stabilite în sarcina sa, urmare deciziilor ce fac obiectul acțiunii.

În cuprinsul întâmpinării intimata reiterează motivele invocate în apărare, în fața primei instanțe.

I. SC _____ SRL, CUI _____ înmatriculată la O.R.C sub nr. _____, are sediul în _____ jud. Arad, a făcut obiectul unei inspecții fiscale care a cuprins perioada (_____ în ceea ce privește impozitul pe profit și TVA.

Urmare a inspecției fiscale, AJFP Arad - A.I.F. a emis Decizia de impunere nr. F-AR _____ privind obligațiile fiscale principale aferente diferențelor bazelor de impozitare stabilite în cadrul inspecției fiscale la persoane juridice, emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr. _____ prin care s-au stabilit obligații de plată suplimentare în sumă totală de _____ lei, reprezentând:

- Impozit pe profit în sumă totală de _____ lei din care:
- an 2011: s-a recalculat pierderea fiscală în sumă de 1 _____ lei, aceasta fiind diminuată cu suma de _____ lei, reprezentând cheltuielile nedeductibile stabilite suplimentar pe anul 2011;
- an 2012: - impozit pe profit suplimentar în sumă de 8 _____ lei;
- an 2013: - impozit pe profit suplimentar în sumă de 1 _____ lei;
- an 2014: - impozit pe profit suplimentar în sumă de 3 _____ lei;
- an 2015: - impozit pe profit suplimentar în sumă de 4 _____ lei;
- TVA în sumă totală de _____ lei, din care:
- TVA aferentă serviciilor de manoperă și punere la dispoziție de personal în sumă de _____ lei;
- TVA aferentă livrărilor intracomunitare fără justificarea scutirii de TVA în sumă de _____ lei.

Impozitul pe profit stabilit suplimentar a fost calculat ca urmare a stabilirii de cheltuieli nedeductibile pe perioada (_____ în sumă totală de 7 _____ lei, din care:

- cheltuieli nedeductibile cu minusul de inventar în sumă de _____ lei;
- cheltuieli nedeductibile cu servicii de manopera în sumă de _____ lei;
- cheltuieli nedeductibile cu servicii punere la dispoziție personal în sumă de 5 _____ lei;
- cheltuieli nedeductibile cu lucrări de construcții în sumă de _____ lei.

1.1. Referitor la cheltuiala cu minusul de inventar în cuantum de _____ lei, considerată de organele de inspecție fiscală ca nedeductibilă.

În fapt, organele de inspecție fiscală au stabilit cheltuieli nedeductibile reprezentând cheltuieli cu minus de inventar în anii 2011-2015 aferent materiilor prime și altor materiale consumabile, în sumă totală de _____ lei, cheltuieli pe care societatea _____

SRL le-a considerat deductibile la calculul masei profitului impozabil pe anii 2011 - 2015.

Prin contestația formulată petenta consideră că aceste cheltuieli cu minusurile de inventar sunt deductibile la calculul masei profitului impozabil, invocând faptul că a avut încheiate polițe de asigurare pentru bunurile societății, cu mențiunea că aceste polițe au fost prezentate organelor de inspecție fiscală.

Din analiza documentelor anexate la dosarul contestației ce a făcut obiectul Deciziei nr. 1 emisă de Serviciul Soluționare Contestații, respectiv a raportului de inspecție fiscală întocmit în cauză se reține faptul că:

- societatea nu a prezentat listele de inventar cu diferențele constatate la inventariere;
- în dosarele de inventariere sunt prezentate doar liste de inventariere în care nu apar diferențe între stocul factual și cel scriptic, cu excepția anului 2015.
- listele nu sunt semnate și ștampilate.
- în procesele-verbale de inventariere se menționează că s-au constatat plusuri și minusuri la inventariere, fără însă a se menționa quantumul acestora.

Din analiza polițelor de asigurare se reține faptul că au fost asigurate următoarele categorii de bunuri: clădiri, utilaje, mărfuri, iar polițele de asigurare se referă la acoperirea unor pagube determinate de eventualitatea producerii următoarelor riscuri:

- incendiu, trăznet, explozie, căderea aparatelor de zbor și vehicule spațiale, lovirea de către autovehiculele rutiere, căderea accidentală de corpuri;
- cutremur, inundații și aluviuni, fenomene atmosferice, inclusiv grindina, prăbușirea, alunecarea sau surparea terenului; greutatea stratului de zăpadă;
- daune de apă provocate de avarii la instalațiile de apă;
- fenomene electrice la mașini și utilaje;
- furt prin efracție, tâlhărie, acte de vandalism și daune produse cu ocazia furtului sau tâlhăriei, inclusiv în cazul tentativei;

Clauze speciale:

- cheltuieli cu pompierii și restabilirea mijloacelor de protecție și stingere a incendiilor;
- cheltuieli de demolare și evacuare;
- onorarii experți de daună.

De asemenea, din documentele atașate la dosarul contestației nu rezultă că minusurile de inventar s-au datorat producerii unor evenimente menționate în polițele de asigurare prezentate.

Totodată, din documentele atașate la dosarul contestației nu reiese faptul că societatea petentă a încasat o despăgubire din partea societății de asigurare, astfel, nu a fost realizat niciun venit provenind din încasarea despăgubirii.

În drept, speței supuse soluționării îi sunt aplicabile prevederile art. 21 alin. (1) și alin. (4) lit. c din Legea nr. 571/2003 cu modificările și completările ulterioare și normele de aplicare.

Din redactarea acestui text de lege rezultă intenția legiuitorului de a nu acorda deductibilitate fiscală de această natură care se încadrează în următoarele condiții: s-a constatat că bunurile sunt lipsă în gestiune sau degradate, nu sunt imputabile și nu sunt asigurate.

De asemenea, simpla existență a unui contract de asigurare, indiferent de ce riscuri sunt asigurate, nu este o condiție suficientă pentru a considera deductibile cheltuielile cu minusurile de inventar.

Deși se observă faptul că legea nu impune și condiția ca asigurătorul să despăgubească societatea asigurată, lipsa unei astfel de precizări trebuie tratată cu prudență întrucât doar existența formală a unei polițe de asigurare ar lipsi de eficiență norma legală.

În acest sens prin analogie cu prevederile art. 1268 alin. (3) din Noul Cod Civil (Legea nr. 287/2009), s-ar putea considera că norma legală trebuie interpretată în sensul în care produce efecte juridice, și nu în acela în care nu ar produce nici un efect.

Totodată, trebuie avut în vedere și faptul că vor fi deductibile cheltuielile cu stocurile constatate lipsa în gestiune în condițiile în care prin contractul de asigurare societatea va realiza un venit din despăgubire, tocmai pentru a nu impozita de două ori aceeași sumă, ca și cheltuială nedeductibilă și ca venit realizat din despăgubire.

Având în vedere că cheltuielile cu minusurile de inventar reprezintă cheltuieli care nu vor genera venituri impozabile, iar societatea nu a realizat venituri din despăgubiri, deoarece minusurile de inventar nu sunt datorate unor evenimente acoperite prin polița de asigurare, în mod corect organele de inspecție fiscală au constatat nedeductibilitatea cheltuielilor cu minusurile de inventar în sumă de [] lei, stabilind prin decizia de impunere nr. F-AR [] un impozit pe profit suplimentar în sumă de [] lei, motiv pentru care pentru acest capăt de cerere se va respinge contestația ca neîntemeiată.

I.2. Referitor la TVA stabilit suplimentar în sumă de [] lei, aferent livrării intracomunitare către societatea Remap din Italia.

În fapt, organele de inspecție fiscală au constatat că SC [] SRL nu beneficiază de scutire de taxă pe valoarea adăugată în sumă de [] lei, aferentă livrării intracomunitare efectuate către Remap - Italia, întrucât societatea nu a prezentat un cod valabil de taxă pe valoarea adăugată.

Prin contestația formulată, SC Laguna Light Industries SRL precizează că la data efectuării livrării a verificat dacă partenerul extern deține cod valid de TVA, a raportat operațiunea scutită de TVA și nu a primit nicio notificare de la organele fiscale care să certifice că respectivul cod de TVA nu ar fi fost valid la data tranzacției.

În drept, invocă art.143 alin. (2) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

Pentru explicitarea și aplicarea unitară a acestor prevederi legale a fost emis Ordinul ministrului economiei și finanțelor nr. 2222/2006 privind aprobarea Instrucțiunilor de aplicare a scutirii de taxă pe valoarea adăugată pentru operațiunile prevăzute la art. 143 alin. (1) lit. a)-i), art. 143 alin. (2) și art. 144^{A1} din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, unde la art. 10 alin.(1) lit. a) se precizează:

„(1) Scutirea de taxă pentru livrările intracomunitare de bunuri prevăzute la art. 143 alin. (2) lit. a) din Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, cu excepțiile de la pct. 1 și 2 ale aceleiași litere a), se justifică pe baza următoarelor documente:

a) factura care trebuie să conțină informațiile prevăzute la art. 155 alin. (5) din Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, și în care să fie menționat codul de înregistrare în scopuri de TVA atribuit cumpărătorului în alt stat membru;”

totodată, invocă și prevederile art. 155 alin. (5) lit. f) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, în vigoare la data efectuării operațiunilor.

Din prevederile legale enunțate, se reține că livrările intracomunitare de bunuri sunt scutite de T.V.A. dacă cumpărătorul comunică furnizorului un cod valid de înregistrare în scopuri de T.V.A., atribuit de autoritățile fiscale din alt stat membru.

Având în vedere că pentru livrările intracomunitare de bunuri este prevăzută scutirea de taxă pe valoarea adăugată, reprezentând o excepție de la regula generală, pentru a putea beneficia de această scutire s-a prevăzut obligativitatea justificării scutirii de taxă pe valoarea adăugată pentru aceste operațiuni, justificare care presupune existența, deținerea și automat prezentarea de documente, documente din care face parte și factura care conține toate informațiile obligatorii prevăzute de lege, printre care, în mod obligatoriu codul de înregistrare în scopuri de TVA cu care se identifică cumpărătorul în celălalt stat membru.

De asemenea, referitor la răspunderea individuală pentru plata taxei pe valoarea adăugată se rețin prevederile art.151^{A2} alin. (3) lit. b) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, în vigoare la data efectuării operațiunilor.

Având în vedere prevederile legale menționate mai sus, se reține că furnizorul sau prestatorul este ținut răspunzător individual și în solidar pentru plata taxei, în situația în care persoana obligată la plata taxei este beneficiarul, conform art. 150 alin. (2) - (4) și (6), dacă factura prevăzută la art. 155 alin. (5) sau autofactura prevăzută la art.155^{A1} alin. (1) cuprinde date incorecte în ceea ce privește una dintre următoarele informații: numele/denumirea, adresa, codul de înregistrare în scopuri de TVA al părților contractante, denumirea sau

cantitatea bunurilor livrate/serviciilor prestate, elementele necesare calculării bazei de impozitare.

Din analiza documentelor existente la dosarul cauzei, respectiv din analiza Raportului de inspecție fiscală nr. _____ întocmit de organele de inspecție fiscală din cadrul A.J.F.R Arad, anexat în copie la dosarul cauzei, se reține că SC _____ SRL, a efectuat livrări intracomunitare de bunuri către _____ din Italia, cod TVA _____ constând într-un utilaj (presă cu accesorii) cu nr. Matricol _____, conform facturii externe (invoice) de vânzare nr. _____, în valoare totală de _____ uro, respectiv _____ lei, înregistrată în jurnalul de vânzări aferent lunii octombrie 2013.

Organele de inspecție fiscală au verificat valabilitatea codului partenerului din Comunitate prin solicitarea nr. _____, respectiv nr. _____ transmisă Compartimentului de Informații Fiscale din cadrul A.J.F.R Arad.

Din răspunsul primit de la Compartimentului de Informații Fiscale din cadrul A.J.F.R Arad, rezultă faptul că nu s-a confirmat valabilitatea codului de TVA _____ furnizat de societatea Remap, comunicându-se faptul că acest cod, nu a fost găsit.

Totodată, se reține faptul că în timpul inspecției fiscale, a fost efectuată la cererea organelor de inspecție fiscală de către Biroului de informații fiscale din cadrul A.J.F.R Arad, o solicitare suplimentară către autoritățile fiscale din Italia, în urma căreia s-a primit în data de _____, răspunsul potrivit căruia, codul de TVA 0 _____ 7 și-a început activitatea în data de 29.11.2002 și a fost inclus în baza de date VIES de la data de 29.11.2002 până la data de 24.02.2011.

Având în vedere cele precizate mai sus, documentele existente la dosarul cauzei, precum și prevederile legale incidente în speță, se reține că SC _____ SRL nu beneficiază de scutire de TVA pentru operațiunile efectuate cu firma Remap din Italia, astfel în mod legal organele de inspecție fiscală au calculat valoarea taxei pe valoarea adăugată aferentă acestor operațiuni, motiv pentru care este neîntemeiată contestația pentru TVA în sumă de _____ lei.

1.3. Referitor la cheltuielile privind serviciile de manoperă asamblare componente, cheltuieli cu servicii de punere la dispoziție de personal și cheltuieli cu servicii de amenajare și construcții la imobile furnizate de SC _____ SRL.

În fapt, urmare a inspecției fiscale efectuate în ceea ce privește cheltuielile privind serviciile de manoperă asamblare componente, cheltuieli cu servicii de punere la dispoziție de personal și cheltuieli cu servicii de amenajare și construcții la imobile furnizate de SC _____ SRL, au fost emise Decizia de impunere nr. _____

privind obligațiile fiscale principale aferente diferențelor bazelor de impozitare stabilite în cadrul inspecției fiscale la persoane juridice, emisă de A.J.F.R Arad - A.I.F., în baza Raportului de inspecție fiscală nr. _____ prin care s-au stabilit în sarcina petentei obligații de plată suplimentare în sumă totală de _____ lei, reprezentând:

- impozit pe profit în sumă de _____ lei;
- taxa pe valoarea adăugată în sumă de _____ lei.

Exercitându-și dreptul conferit de legiuitor prin dispozițiile Titlului VIII Cod procedură fiscală, petenta a atacat în procedura prealabilă Decizia de impunere nr. _____, acțiune pe care a promovat-o pentru suma totală de _____ lei reprezentând impozit pe profit și TVA.

Întrucât constatările cuprinse în raportul de inspecție fiscală care a stat la baza deciziei de impunere contestate, pot întruni elementele constitutive ale infracțiunii, în temeiul art. 132 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedura fiscală, republicată, art. 289 din Codul de procedură penală și Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, împotriva Societății Laguna Light Industries SRL a fost formulată plângere penală, înregistrată la A.J.F.P. Arad - Activitatea de inspecție fiscală sub nr. ARG-AIF _____

Prin referatul cu propuneri de soluționare a contestației nr. _____ organele de inspecție fiscală din cadrul A.J.F.P. Arad - Serviciul Inspecție Fiscală Persoane Juridice 3 face mențiunea că „întrucât debitul în sumă de _____ și a fost considerat ca prejudiciu la bugetul de stat, a fost formulată și transmisă Parchetului de pe lângă Tribunalul Arad sesizarea penală înregistrată la A.I.F. Arad sub nr. _____ împotriva administratorului dl. _____ și a împuternicitului administratorului d-na. _____”

Autoritatea investită cu competența de soluționare a contestației reține că organele fiscale au stabilit și reținut în sarcina societății contestatoare impozit pe profit și TVA de plată, pentru tranzacții desfășurate de petentă cu societăți comerciale care nu ar fi avut un comportament fiscal adecvat, fapt pentru care organele de inspecție fiscală nu au recunoscut realitatea operațiunilor comerciale, neacordând deductibilitate atât cheltuielii cu achiziția mărfurilor și serviciilor, cât și TVA aferentă.

Potrivit Sesizării penale ARG-AIF _____ existentă în copie la dosarul cauzei, Ministerul Finanțelor Publice prin Activitatea de Inspecție Fiscală Deva s-a constituit parte civilă față de persoana juridică _____ SRL, reprezentată de administratorul dl. _____ și a împuternicitului administratorului d-na. _____, pentru prejudiciul în sumă totală de _____ obligații fiscale stabilite prin Decizia nr. _____ a dosarul cauzei existând o copie a sesizării penale transmisă către Parchetul de pe lângă Tribunalul Arad.

În scopul soluționării contestației formulate de către S.C. _____ S.R.L., conform legii, Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara a solicitat Parchetului de pe lângă Tribunalul Arad cu adresa nr. _____ comunicarea stadiului de soluționare al sesizării penale _____ în legătură cu sumele stabilite în Decizia de impunere nr. _____ emisă pe numele S.C. Laguna Light Industries S.R.L.

Prin adresa dosar nr. _____ din 1 _____ transmisă prin fax Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara la data de 1 _____ Parchetul de pe lângă Tribunalul Arad a comunicat faptul că „în dosarul Parchetului de pe lângă Tribunalul Arad nr. _____ s-a dispus începerea urmăririi penale în rem în ceea ce privește fapta de evaziune fiscală, prevăzută de art. 9 alin. 1 lit. C din Legea nr. 241/2005, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal, săvârșită de către reprezentanta SC _____ SRL Arad, numita Tzimarakas Adelina. Dosarul se află în prezent la IPJ Arad - SCIE în vederea efectuării cercetărilor.

În drept, face referire la prevederile art. 277 alin. (1) lit. a) și b) și art. 279 alin. (5) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală.

Potrivit art. 277 din Legea nr. 207/2015 există posibilitatea legală a suspendării soluționării contestației, prin decizie motivată, suspendându-se soluționarea cauzei atunci când aceasta depinde, în tot sau în parte, de existența sau inexistența unui drept care face obiectul unei alte judecați, regula de drept mai sus citată fiind statuată tocmai pentru a clarifica toate indiciile privind săvârșirea unei fapte penale a căror constatare ar avea o influență directă asupra soluției pronunțate în procedura administrativă, prealabil emiterii deciziei de către organele administrativ fiscale, în considerarea principiului general de drept penalul ține în loc civilul consacrat de Codul procedură penală.

În urma analizei documentelor aflate la dosarul cauzei se constată că organele fiscale au formulat și transmis către organele de cercetare penală plângere penală având ca obiect constatările rezultate în urma inspecției fiscale efectuate de către acestea, concretizate în emiterea celor două înscrisuri pe care Societatea Laguna Light Industries SRL înțelege să le atace.

Astfel, autoritatea investită cu competența de soluționare a contestației a reținut corect că între datoria fiscală contestată de petentă reprezentând impozit pe profit și TVA și stabilirea caracterului infracțional al faptelor în legătură cu care au fost sesizate organele de

cercetare, există o interdependență de care depinde soluționarea cauzei, în cauză de judecării făcându-se astfel aplicațiunea dispozițiilor art. 277 din Codul de procedură fiscală care evoca ipoteza când soluționarea contestației este sau devine dependentă de soluția ce se da în acțiunea penală.

Această interdependență constă în faptul că organele de urmărire și cercetare penală urmează să stabilească dacă, în legătură cu operațiunile derulate de petentă, aceasta a stabilit cu rea credință obligațiile datorate bugetului de stat de natura impozitului pe profit și TVA, având ca obiectiv final obținerea, fără drept, a unor sume de bani cu titlu de rambursări de la bugetul general consolidat, precum și diminuarea masei impozabile a profitului, în condițiile în care potrivit sesizării penale, în urma verificărilor efectuate, organele de inspecție fiscală au considerat că petentă a diminuat TVA datorată bugetului de stat, și a diminuat cuantumul impozitului pe profit datorat bugetului consolidat al statului pentru operațiuni comerciale posibil a fi fictive cu diverse firme.

Se reține că orice artificio care are drept scop esențial doar obținerea unui determinat suspendarea sau, după caz, la expirarea termenului stabilit de organul de soluționare competent potrivit alin. (2), indiferent dacă motivul care a determinat suspendarea a încetat sau nu, ulterior soluționării definitive a dosarului penal nr. [redacted] al Parchetului de pe lângă Tribunalul Arad, coroborat cu pct.10.2 din Ordinul Președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 3741/2015 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului VIII din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală.

Luând în considerare situația de fapt și prevederile legale incidente cauzei, se reține că până la pronunțarea unei soluții definitive pe latură penală în cazul celor sesizate de organele de inspecție fiscală privitor la concluziile materializate în Raportul de inspecție fiscală F-AR 277/29.09.2016 și Decizia de impunere nr. F-AR [redacted], Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara nu se poate investi cu soluționarea cauzei pentru suma totală de [redacted] lei reprezentând:

- impozit pe profit datorat de persoane juridice române în sumă de [redacted] lei;
- taxa pe valoarea adăugată în sumă de [redacted] lei,

motiv pentru care se va suspenda soluționarea contestației pe cale administrativă împotriva celor două înscrisuri, procedura administrativa urmând a fi reluată în conformitate cu dispozițiile art. 277 alin. (3) din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală, republicată.

Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 279 alin. (5) din Legea nr. 207/2015, republicată, titlul IX, privind soluționarea contestațiilor formulate împotriva măsurilor dispuse prin actele administrative fiscale, se propune suspendarea soluționării contestației formulate de Societatea [redacted] SRL împotriva Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale principale aferente diferitelor bazelor de impozitare stabilite în cadrul inspecției fiscale la persoane juridice nr. F-HD F-AR [redacted] privind suma totală de [redacted] lei, reprezentând:

- impozit pe profit în sumă de [redacted] lei;
- taxa pe valoarea adăugată în sumă de [redacted] lei;

Soluționarea contestației va fi reluată la data la care petentă sau organul fiscal va sesiza organele de soluționare competente privind faptul că motivul care a determinat suspendarea a încetat în condițiile legii, în conformitate cu dispozițiile normative precizate în motivarea prezentei decizii contestate.

Astfel, susține că a arătat primei instanțe că având în vedere prevederile Legii nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, este de netăgăduit legalitatea și temeinicia actelor administrative ce fac obiectul acțiunii reclamantei, în speță decizia de impunere nr. F-AR 307 din 29.09.2016 emisă de Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara, Administrația Județeană a Finanțelor Publice a Județului Arad - Activitatea de Inspecție Fiscală Persoane Juridice precum și Decizia nr. [redacted] emisă de Serviciul Soluționare Contestații din cadrul DGRFP Timiș, prin care s-a dispus:

„- Suspendarea soluționării contestației formulată de S.C. Laguna Light Industries S.R.L., împotriva Deciziei de impunere nr. F-AR , privind obligațiile fiscale principale aferente diferențelor bazelor de impozitare stabilite în cadrul inspecției fiscale la persoane juridice emisă de A.J.F.P Arad, pentru suma totală de lei, reprezentând:

- impozit pe profit în sumă de lei;
- taxa pe valoarea adăugată în sumă de 1 lei,

până la pronunțarea unei soluții definitive pe latura penală, procedură administrativă urmând a fi reluată în condițiile legii, în funcție de soluția pronunțată de instanța de judecată, cu caracter definitiv și irevocabil.

- Respingerea ca neîntemeiată a contestației formulată de S.C. S.R.L., împotriva Deciziei de impunere nr. F-AR , privind obligațiile fiscale principale aferente diferențelor bazelor de impozitare stabilite în cadrul inspecției fiscale la persoane juridice emisă de A.J.F.P Arad, pentru suma totală de lei, reprezentând:

- impozit pe profit în sumă de 1 lei;
- taxa pe valoarea adăugată în sumă de lei.”

Având în vedere cele de mai sus menționate precum și faptul că în cuprinsul motivării recursului intimata nu invocă elemente de noutate, obiecțiunile depuse de subscrisa la expertiza fiscală judiciară efectuată în cauză, apare ca evident faptul că în mod corect și legal a reținut prima instanță faptul că toate criticile de nelegalitate privind nemotivarea măsurii de suspendare nu pot fi primite și se impune anularea lor, apreciind ca fiind temeinică măsura suspendării soluționării contestației administrative.

De asemenea, așa cum a arătat și prima instanță în cuprinsul motivării soluției, în ce privește suma de lei stabilită cu titlu de impozit pe profit, organul fiscal a reținut în mod corect că, pentru a fi deductibilă cheltuiala cu lipsa de gestiune trebuie să se datoreze unor evenimente acoperite prin polița de asigurare, aceasta nefiind o condiție suplimentară neprevăzută de lege, ci una implicită care se înscrie în structura și finalitatea impozitului pe profit.

Cu referire la suma de lei stabilită de organul de inspecție fiscală cu titlu de TVA, la o livrare intracomunitară de bunuri pentru care a fost emisă factura nr. , corect și legal a apreciat prima instanță faptul că recurenta nu a putut face dovada, așa cum susține în acțiune că la data livrării către partenerul extern, în speță Italia, avea cod valid de TVA.

Pentru toate aceste motive, solicită respingerea recursului, menținerea Sentinței civile nr. 587/22.04.2019, având drept consecință respingerea acțiunii formulate, ca netemeinică.

În drept, invocă prevederile art. 205 și art. 471 alin. 5 din Codul de procedură civilă.

Recurenta-reclamantă S.C. LAGUNA LIGHT INDUSTRIES S.R.L. a formulat răspuns la întâmpinare, prin care își precizează poziția rața de excepția invocată prin întâmpinarea reformulată de Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara, sens în care solicită respingerea excepției nulității recursului și admiterea recursului formulat.

Cu privire la excepția nulității recursului, recurenta-reclamantă solicită respingerea ei pentru motivele arătate mai jos:

Recurenta-reclamantă arată că, prin întâmpinarea formulată intimata susține că recursul formulat nu este motivat. Astfel, apreciază că susținerile reclamantei sunt nefondate. Prin recursul formulat a arătat că Sentința civilă nr. 587 este netemeinică și nelegală, motiv pentru care a solicitat casarea ei.

Așa fiind, recurenta-reclamantă susține că motivele invocate în cadrul recursului formulat se încadrează în motivele prevăzute la art. 488 alin. 1 punctul 8 Cod de procedură civilă coroborate cu prevederile art. 488 alin. 2 Cod de procedură civilă.

Contrar alegațiilor intimatei, recurenta-reclamantă susține că a motivat recursul formulat prin raportare la prevederile dreptului material încălcat sau aplicat în mod greșit de către instanța de fond. Faptul că nu a menționat/nominalizat art. 488 alin. 8 Cod de procedură civilă nu echivalează cu neîncadrarea motivelor invocate de către aceasta în motivele

prevăzute la articolul respectiv. Încadrarea motivelor de nelegalitate invocate de către parte poate fi efectuată inclusiv de către instanța de recurs, fără a fi obligatorie mențiunea expresă a articolului în sine.

Totodată, recurenta-reclamantă susține că, în cadrul întâmpinării, intimata face o confuzie între încadrarea motivelor în unul din cazurile prevăzute de lege și mențiunea/nominalizarea articolului respectiv de către parte.

După cum se poate observa, recurenta-reclamantă susține că în cadrul recursului a menționat prevederile legale încălcate de către instanța de fond sau aplicate în mod greșit speței. Astfel, a arătat că în mod nelegal prima instanță a menținut suspendarea contestației, prin raportare la prevederile art. 277 Cod procedură fiscală.

După cum s-a arătat în cadrul recursului, recurenta-reclamantă susține că instanța de fond nu a analizat decizia de suspendare emisă de către organele fiscale prin prisma condițiilor impuse de lege:

- Motivarea deciziei prin care se dispune suspendarea soluționării cauzei este obligatorie;

- Constatarea săvârșirii infracțiunii cu privire la care sunt sesizate organele competente are o înrăurire hotărâtoare asupra soluției care urmează a fi pronunțată în procedura administrativă;

- Dubla condiționare cu privire la sesizarea penală analizată, respectiv obligativitatea ca aceasta să fie formulată de către organul care a efectuat activitatea de control și obligativitatea ca infracțiunile cu privire la care există indicii să aibă legătură cu mijloacele de probă.

Lipsa motivării în fapt a deciziilor de suspendare contestată prin prezenta acțiune. Constatarea săvârșirii infracțiunii nu are înrăurire hotărâtoare asupra soluției care urmează a fi pronunțată în procedura administrativă - instanța de fond nu a aplicat în mod corect prevederile legale în materie.

După cum rezultă din prevederile legale ignorate de către instanța de fond, motivarea unei decizii de suspendare a soluționării contestației formulate împotriva unor acte fiscale fiind în fapt analiza efectelor juridice pe care constatarea săvârșirii infracțiunii le are asupra soluției pronunțate de organele fiscale în procedura administrativă.

Procedura suspendării soluționării contestației este facultativă, iar pentru a se dispune o astfel de măsură prezintă relevanță în primul rând existența indiciilor săvârșirii unei infracțiuni, cu înrăurire hotărâtoare asupra soluției. În conformitate cu prevederile legale susmenționate, organul fiscal nu suspendă automat soluționarea contestației pentru simplul fapt că s-a depus o sesizarea la organele penale, ci are opțiunea de a o face sau de a nu o face. Mai mult, opțiunea nu este discreționară, ci este reglementată și poate fi exercitată doar dacă sunt îndeplinite anumite condiții prevăzute de lege (nu este cazul în speță).

Condiția esențială impusă de text se referă, indiscutabil, la justificarea acestei legături de interdependență dintre posibilul caracter penal al faptelor investigate și stabilirea corectă a obligațiilor bugetare în sarcina contribuabilului contestator.

Raportat la aceste împrejurări, suspendarea sine die a soluționării cauzei este de natură a întârzia în mod nejustificat accesul părții la instanță, aspect ce contravine prevederilor art. 6 paragraful 1 din Convenția Drepturilor Omului. În acest sens jurisprudența CEDO (spre exemplu cauza Golder împotriva Marii Britanii) este constantă în sensul că ar fi de neconceput ca art. 6 să descrie în amănunt garanțiile procedurale acordate părților și să nu protejeze mai întâi singurul lucru de care partea trebuie să beneficieze în realitate: accesul la o instanță, pentru că echitatea, publicitatea și celeritatea nu prezintă interes în lipsa unui proces.

Faptul că organele de control fiscal au formulat plângere penală, cu privire la care în perioada de soluționare a contestației, organele penale nu au comunicat nicio informație și afirmația, nesusținută de probe, că ar exista o legătură între datoria fiscală contestată și stabilirea naturii infracționale a faptelor săvârșite nu constituie o motivare suficientă și concludentă pentru decizia luată. Decizia de suspendare trebuie să fie motivată, iar prin

aceasta se înțelege o motivare reală și concretă, iar nu una formală și circumstanțiată, fără nicio referire la elementele factuale din speță. Codul de procedură fiscală prevede că motivarea unui act trebuie să includă „motivele de fapt” ceea ce presupune că organele fiscale trebuie să indice care elemente concrete din starea de fapt au fost de determinante pentru a dispune suspendarea soluționării contestației. Faptul că în decizia contestată este reiterată starea de fapt, constatările organelor de inspecție fiscală și argumentele societății, fără niciun fel de analiză suplimentară, nu este de natură să constituie o motivare a acestei decizii. După cum rezultă din prevederile legale susmenționate, pentru a se putea dispune suspendarea soluționării contestației formulate este necesar a fi îndeplinite anumite condiții:

- Sesizarea penală să fie întocmită de către organele care au efectuat controlul;
- Infracțiunile în legătură cu care organul de control sesizează organele penale se referă la mijloacele de probă privind stabilirea bazei de impozitare și a cărei constatare ar avea o înrăurire hotărâtoare asupra soluției ce urmează să fie dată în procedură administrativă.

În cazul de față, recurenta-reclamantă susține că nu este îndeplinită una din condițiile susmenționate. Astfel:

- Infracțiunea cu privire la care ar fi sesizate organele penale trebuie să se încadreze în infracțiunile care se referă la mijloacele de probă privind stabilirea bazei de impozitare și a cărei constatare ar avea o înrăurire hotărâtoare asupra soluției ce urmează să fie dată în procedură administrativă. Din modul de redactare al normei legale rezultă faptul că infracțiunea trebuie să privească mijloacele de probă utilizate de către contribuabil, prin noul cod de procedură fiscală fiind restrânsă aria infracțiunilor care pot duce la suspendarea cauzei fiscale, nefiind cazul în speță.

Premisa de la care organele fiscale competente au plecat în soluționarea contestației este eronată - instanța de fond nu a analizat speța prin prisma competențelor autorităților în discuție.

Organele de urmărire penală pleacă în soluționarea plângerii penale de la datele fiscale evidențiate de către organele fiscale competente. Organele fiscale sunt cele care stabilesc eventualul prejudiciu adus bugetului statului de către contribuabil.

Stabilirea cuantumului unor eventuale obligații fiscale neachitate este în sarcina organelor fiscale și nu în cea a organelor de urmărire penală. Analiza de facto a operațiunilor declarate aparține organelor fiscale și instanțelor de contencios fiscal.

Cercetările organelor penale și constatarea unei eventuale infracțiuni nu pot influența soluționarea contestației pentru că:

- La nivelul faptelor obiective, situația este clară, operațiunile efectuate de către aceasta fiind dovedite cu documente justificative. Modul în care a aplicat prevederile legislației muncii coroborate cu prevederile legii fiscale nu implică o analiză prealabilă care să poată să fie efectuată strict pe latură penală.

La nivelul elementelor subiective, orice cercetări penale nu pot modifica sumele în discuție întrucât acestea depind de laptele obiective. Cercetările pot scoate în evidență circumstanțe care să influențeze individualizarea unei eventuale pedepse, dar nu răspunderea fiscală. Din contră, în aceste circumstanțe, fiscalul este cel care ține în loc penalul. La fel ca și răspunderea fiscală, răspunderea penală este o răspundere individuală, fiecare fiind răspunzător pentru faptele săvârșite.

Recurenta-reclamantă arată că din probele administrate în cauză rezultă faptul că suspiciunea organului fiscal asupra unor operațiuni comerciale este nefondată. Mai mult, probele administrate în cauză permit analizarea pe fond a acestor operațiuni, mai exact dacă acestea sunt deductibile din punct de vedere fiscal, atât cu privire la impozitul pe profit cât și cu privire la taxa pe valoare adăugată.

În aceste condiții, consideră că menținerea măsurii suspendării este neîntemeiată, deoarece cu probele administrate în dosarul de fond, prima instanță avea posibilitatea să se pronunțe cu privire la suma de 1.000.000 lei, din care impozit pe profit în sumă de 80.000 lei și taxă pe valoare adăugată în sumă de 100.000 lei.

În consecință, menținerea suspendării contestației reprezintă o aplicare greșită a normelor de drept material, motivul de casare prevăzut de art. 488 alin. 8 Cod procedură civilă.

Cu privire la concluziile primei instanțe referitoare la suma de lei cu titlu de minus de inventar și suma de lei cu titlu de taxă pe valoarea adăugată aferentă unei livrări intracomunitare, recurenta-reclamantă arată că prima instanță a ajuns la aceste concluzii prin încălcarea sau aplicarea greșită a normelor de drept material.

Motivarea recursului vizează tocmai indicarea normelor de drept material încălcate de către instanța de fond sau aplicate în mod greșit și nu menționarea/nominalizarea art. 488 alin. 1 pct. 8 Cod procedură civilă în sine.

De asemenea, prin minuta timbrării susține că a arătat că hotărârea atacată a fost dată cu încălcarea sau aplicarea greșită a normelor de drept material, motivul de casare prevăzut de art. 488 alin. 8 Cod procedură civilă.

Pentru aceste motive, recurenta-reclamantă solicită respingerea excepției și, pe fond, admiterea recursului formulat.

Intimata-pârâtă DIRECȚIA GENERALĂ REGIONALĂ A FINANTELOR PUBLICE TIMIȘOARA – ADMINISTRAȚIA JUDEȚEANĂ A FINANTELOR PUBLICE ARAD a formulat note de ședință, învederând, cu referire la rămânerea definitivă a ordonanței de clasare, că prin Încheierea penală nr. 233/11.11.2019, pronunțată de Tribunalul Arad în dosarul nr. 1856/108/2019, rămasă definitivă, s-a dispus clasarea cauzei față de numiții și F - reprezentanți ai SC

..... SRL.

Urmare a rămânerei definitive a soluției în dosarul penal anterior menționat și raportat la motivul suspendării soluționării contestației, arată faptul că D.G.R.F.P. Timișoara - Serviciul Soluționare Contestații a reluat procedura administrativă de soluționare a contestației formulată de SC SRL împotriva Deciziei de impunere nr. F-AR

Examinând recursul declarat în cauză, prin raportare la prevederile art. 488 și următoarele din Codul de procedură civilă, precum și la motivele invocate, Curtea constată următoarele:

Pe calea demersului judiciar supus analizei, reclamanta a solicitat în principal, anularea deciziei de suspendare a soluționării contestației și anularea deciziei de impunere, iar în subsidiar, anularea deciziei de suspendare a soluționării contestației și obligarea organului fiscal să soluționeze pe fond contestația administrativă.

Sentința civilă de invalidare a acestui demers judiciar, cu motivarea potrivit căreia, în esență, decizia de suspendare a soluționării contestației este, pe de o parte, corespunzător motivată, iar pe de alta, legal dispusă, în cauză evidențiindu-se indicii privind săvârșirea unei infracțiuni dintre cele prevăzute de legea nr.241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii, aceasta privind mijloacele de probă și având relevanță în corecta stabilire a bazei de impozitare și, implicit, o înrâurire asupra soluției ce urmează să fie dată în procedură administrativă, sens în care se au în vedere și apărările formulate de contribuabil, aceleași considerente fiind valabile și în privința soluției de respingere ca nefondată a contestației, respectiv: cu privire la suma de lei cu titlu de impozit pe profit, vizând un minus de inventar în anii 2011 - 2015, în cuantum de lei s-a reținut că în mod legal s-a constatat de către organul fiscal că minusul de inventar nu poate fi considerat deductibil întrucât simpla existență a unui contract de asigurare inclusiv pentru mărfuri nu este de natură a produce consecința fiscală alegată în absența dovedirii cazului asigurat, în condițiile în care nu s-a probat că lipsa mărfurilor a fost cauzată de evenimente acoperite de polița de asigurare; referitor la suma de 3430 lei cu titlu de taxă pe valoarea adăugată, s-a statuat, de asemenea, că legal a fost stabilită de organul fiscal întrucât face referire la o livrare intracomunitară de bunuri pentru care a fost emisă factura nr. emisă unui partener extern din Italia care, la data livrării, nu a mai deținut un coa vana de VA atribuit de autoritățile fiscale

din statul membru, față de situația că pe factura emisă de reclamantă a fost menționat codul de TVA , iar ca urmare a solicitărilor de informații de către organul fiscal autorităților fiscale din statul membru al partenerului, s-a stabilit că acesta a fost inclus în baza de date VIES în perioada cuprinsă între : anterior așadar operațiunii verificate ce data din face obiectul cenzurii în prezenta cale de atac.

Pe calea recursului de față, recurenta-reclamantă a susținut greșita statuare a primei instanțe asupra aspectelor mai sus evidențiate, partea prevalându-se în sprijinul criticilor sale și de concluziile raportului de expertiză tehnică efectuat în cauză, critici susceptibile de încadrare în motivul de casare prevăzut de art.488 alin.1 pct. 8 C.proc.civ. (*când hotărârea a fost dată cu încălcarea sau aplicarea greșită a normelor de drept material*).

Procedând la analiza criticilor de nelegalitate aduse actului jurisdicțional supus analizei din perspectiva motivului de casare prevăzut de art.488 alin.1 pct. 8 C.proc.civ., Curtea urmează a le invalida, pentru considerentele ce succed.

Astfel, în raport de conținutul intrinsec al actului administrativ fiscal, Curtea constată că în mod judicios a reținut prima instanță caracterul motivat al acestuia în ce privește măsura suspendării soluționării contestației, raportat la faptul că prin considerentele deciziei supusă analizei organele fiscale au stabilit în sarcina societății contestatoare impozit pe profit și TVA de plată, pentru tranzacții desfășurate cu societăți comerciale care nu ar fi avut un comportament fiscal adecvat, fapt pentru care organele de inspecție fiscală nu au recunoscut realitatea operațiunilor comerciale, neacordând deductibilitate atât cheltuielii cu achiziția mărfurilor și serviciilor, cât și TVA aferentă, reținându-se totodată că între datoria fiscală contestată și stabilirea caracterului infracțional al faptelor în legătură cu care au fost sesizate organele de cercetare există o interdependență, în cauză fiind astfel incidente dispozițiile art. 277 din Codul de procedură fiscală, în condițiile în care organele de urmărire și cercetare penală urmează să stabilească dacă, în legătură cu operațiunile cu aparență de fictivitate derulate de petentă, aceasta a stabilit cu rea credință obligațiile datorate bugetului de stat de natura impozitului pe profit și TVA, având ca obiectiv final obținerea, fără drept, a unor sume de bani cu titlu de rambursări de la bugetul general consolidat, precum și diminuarea masei impozabile a profitului.

În raport de aceleași elemente de fapt reținute de organul fiscal la considerentele deciziei prin care s-a dispus suspendarea soluționării contestației și cu luarea în considerare a prevederilor art. 277 din Codul de procedură fiscală, în mod corect a constatat prima instanță caracterul deopotrivă temeinic al acestei măsuri, caracter confirmat și de faptul că, la data soluționării contestației, prin adresa Dosar nr. 8847/2016 din 13.02.2017 înregistrată la DGRFP Timișoara sub nr.7684/21.02.2017, Parchetul de pe lângă Tribunalul Arad a comunicat faptul că „în dosarul Parchetului de pe lângă Tribunalul Arad nr. 824/P/2016 s-a dispus începerea urmăririi penale în rem în ceea ce privește fapta de evaziune fiscală, prevăzută de art. 9 alin. 1 lit. C din Legea nr. 241/2005, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal, săvârșită de către reprezentanta SC SRL Arad, numita

Dosarul se află în prezent la IPJ Arad - SCIE în vederea efectuării cercetărilor", în cauză evidențiindu-se astfel indicii privind săvârșirea unei infracțiuni dintre cele prevăzute de legea nr.241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii, cu înrăurire asupra soluției ce urmează să fie dată în procedură administrativă, fiind reputat că în cazul infracțiunilor prevăzute de legea pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, aspectele de ordin penal se suprapun cu cele de ordin fiscal.

Curtea constată, suplimentar, că, la data analizei, demersul recurentei apare și ca lipsit de interes, întrucât, în raport de faptul că prin Încheierea penală nr. pronunțată de Tribunalul Arad în dosarul nr. 1 rămasă definitivă, s-a dispus clasarea cauzei față de numiții și - reprezentanți ai SC SRL, intimata D.G.R.F.P. Timișoara - Serviciul Soluționare

Contestații a reluat procedura administrativă de soluționare a contestației formulată de SC SRL împotriva Deciziei de impunere nr. F-AR 207/20.02.2016

În ce privește privire la suma de și cu titlu de impozit pe profit, vizând un minus de inventar în anii 2011 - 2015, în cuantum de ei, în mod corect a înlăturat judecătorul fondului critica de nelegalitate a reclamantei recurente în sensul că prin statuarea organului fiscal în sensul că minusul de inventar nu poate fi considerat deductibil în absența probațiunii că lipsa acestora a fost cauzată de evenimente acoperite de polița de asigurare (incendiu, trăsnet, explozie, căderea aparatelor de zbor și vehicule spațiale, lovirea de către autovehiculele rutiere, căderea accidentală de corpuri; cutremur, inundații și aluvioni, fenomene atmosferice, inclusiv grindina, prăbușirea, alunecarea sau surparea terenului; greutatea stratului de zăpadă; daune de apă provocate de avarii la instalațiile de apă; fenomene electrice la mașini și utilaje; furt prin efracție, tâlhărie, acte de vandalism și daune produse cu ocazia furtului sau tâlhăriei, inclusiv în cazul tentativei), acesta adaugă la lege, impunând o condiție suplimentară care nu este prevăzută de lege; în mod judicios au fost înlăturate concluziile contrare ale expertului, în atribuțiile acestuia neîntrând statuările în drept, iar, într-adevăr, din interpretarea dispozițiilor art. 21 alin. (4) lit. c) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal raportat la prevederile pct. 41 din NM, pentru a fi deductibile și a nu intra sub incidența dispozițiilor art. 21 alin. 4 lit. c) Cod Fiscal, nu este suficient ca mărfurile constatate lipsă în gestiune să facă obiectul unui contract de asigurare, ci este necesar ca motivul lipsei acestora din gestiune, respectiv al degradării acestora, să intre în sfera riscurilor asigurate, aceasta fiind o condiție ce se deduce în mod implicit din finalitatea textelor de lege ce reglementează impozitul pe profit și cazurile de deductibilitate.

Referitor la suma de lei cu titlu de taxă pe valoarea adăugată stabilită de organul fiscal în referire la o livrare intracomunitară de bunuri pentru care a fost emisă factura nr. 1 emisă unui partener extern din Italia, Curtea constată că s-a făcut o corectă interpretare și aplicare a prevederilor art. 143 alin. 2 Cod Fiscal, potrivit căroră „(2) Sunt, de asemenea, scutite de taxă următoarele: a) livrările intracomunitare de bunuri către o persoană care îi comunică furnizorului un cod valabil de înregistrare în scopuri de TVA, atribuit de autoritățile fiscale din alt stat membru, [...]”, în raport de faptul că, în contradicție cu alegațiile reclamantei recurente, la data emiterii facturii pe care a fost menționat codul de TVA partenerul extern nu avea un cod valid de TVA, acesta fiind inclus în baza de date VIES doar în perioada cuprinsă între 29.11.2002 – 24.02.2011, în mod evident anterior perioadei verificate de organul fiscal, în raport de cerința imperativă a legii fiind fără relevanță că față de Declarația recapitulativă (D390) depusă la organele fiscale și care nu a conținut erori, nu a primit nici o notificare de la organele fiscale care să certifice că respectivul cod de TVA nu ar fi fost valid la data tranzacției.

Pentru toate aceste considerente, nereținând în cauză incidența motivului de casare prevăzut de art.488 pct.8 C.proc.civ., în temeiul dispozițiilor legale evocate, potrivit art.496 C.proc.civ., Curtea va respinge ca nefondat recursul declarat de recurenta-reclamantă

INDUSTRIE S.R.L., împotriva Sentinței civile nr. 587 din data de 22.04.2019 pronunțată de Tribunalul Timiș în dosar nr. 7569/30/2017, în contradictoriu cu intimatele-pârâte **DIRECȚIA GENERALĂ REGIONALĂ A FINANTELOR PUBLICE TIMIȘOARA** și **ADMINISTRAȚIA JUDEȚEANĂ A FINANTELOR PUBLICE ARAD.**

În baza art. 453 Cod procedură civilă, Curtea va lua act că nu au fost solicitate cheltuieli de judecată.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Respinge ca nefondat recursul declarat de recurenta-reclamantă
..... R.L., cu sediul în având CUI
..... și cu sediul procedural ales în Arad,
Sentinței civile nr. 587 din data de 22.04.2019 pronunțată de Tribunalul Timiș în dosar nr.

7569/30/2017, în contradictoriu cu intimatele-pârâte **DIRECȚIA GENERALĂ REGIONALĂ A FINANTELOR PUBLICE TIMIȘOARA**, cu sediul în Timișoara, str. Gh. Lazăr nr. 9B, jud. Timiș, având CIF 4358053, și **ADMINISTRAȚIA JUDEȚEANĂ A FINANTELOR PUBLICE ARAD**, cu sediul în Arad, Bd. Revoluției nr. 79, jud. Arad având CIF 4358053.

Fără cheltuieli de judecată.

Definitivă.

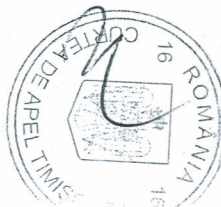
Pronunțată în ședință publică, astăzi, 27.02.2020.

PREȘEDINTE,

JUDECĂTOR,

JUDECĂTOR,

GREFIER,



Red.: L.D./Tehnored.: N.A./10.03.2020/5 ex./SM
Prima instanță: Tribunalul Timiș
Judecător: Iuliana Talos
Emis 3 com./